

Μὲ προθυμία μεγάλη στέκω καὶ τὴν κοιτῶ,
στόμα δαχτυλιδένιο, δὴ δὲ λόγια νὰ σοῦ πῶ
Κέρκ.

"Ανοιξε τὰ χεράκια σου καὶ σφιχταγάλιασέ με
καὶ τὸ δαχτυλιδένιο σου στόμα καὶ φίλησέ με
Κρήτ.

δαχτυλίδι τό, δαχτυλίδιο Βιθυν. (Τρίγ.) δαχτυλίδιο
Μυκ. δαχτυλίδιον Κύπρ. Πόντ. (Νικοπ. Οἶν. Τραπ.) δαχτυ-
λίδι κοιν. καὶ Τσακων. δαχτουλίδι Αἰγίν. δαχτουλίδ' Μα-
κεδ. Καππ. (Μισθ.) Πόντ. (Ἱμερ. Κοτύωρ. "Οφ. Τραπ.
Χαλδ.) δαχτ'λίδ' πολλὰχ. βορ. ἰδιωμ. δαχ'λίδ' πολλὰχ. βορ.
ἰδιωμ. δαχτυλίδ' "Ηπ. (Μαζαρ.) δαχτυλίν Κύπρ. δαχτυλίν
Χίος (Νένητ.) δαχτυλί Κῶς Ρόδ. κ.ά. δαχτυλί Θεσσ. (Ζα-
γορ.) Κάλυμν. Κάρπ. (Ἑλυμπ.) Κάσ. Κῶς Ρόδ. Χίος (Δι-
δύμ. κ.ά.) δαχκνλίδι Τσακων. δαχκνλίδι Τσακων. δαχτάν-
λίδι Χίος (Βέσ.) δαθτυλίδι Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.)
δατ-τυλίδι Καλαβρ. (Γαλλικ.) δαστυλίδι Καλαβρ. (Μπόβ.)
δατ-τυλίδι Ἀπουλ. (Μελπιν. Σολέτ.) δατ-τυλίτι Ἀπουλ.
λαχτυλίδι Καππ. (Ἀνακ. Σινασσ. κ.ά.) βαχτυλίδι Τῆλ.
βαχτυλί Κάρπ. Κάσ. Τῆλ. βαχτυλί Κάρπ. Κάσ. Ρόδ. Χάλκ.
γαχτυλί Ρόδ. ἄχτυλίδι Κάρπ. Κάσ. ἄχτυλί Κάρπ. (Ἑ-
λυμπ.) ἄχτυλί Κάρπ. Κάσ. δαχτυλίδι "Ηπ. Πληθ. δαχτυλί-
δια Πελοπν. (Μάν.) δαχτυλιδίτζια Κῶς Ρόδ. κ.ά. δαχτυλιδίτζια
Κάλυμν. δατυλιδίτζια Κύπρ. δαχτυλιδίτζια Κύπρ. δαχτυλιδί-
τζια Κῶς δαχτυλία Καππ. (Μισθ.) δαχ'λιδίτζια Θεσσ. (Ἀνατ.)

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. δακτυλίδιον. Βλ. Διγεν. Ἀκριτ.
στ. 893 (ἐκδ. Π. Καλονάρ., σ. 55) «δὸς μοι λόγον, γλυκύτατε,
καὶ δὸς μοι δακτυλίδιον», Πρόδρομ. 1. 51 (ἐκδ. Hessel-
ing-Pernot) «οὐκ εἶδα εἰς τὸ δακτύλιν μου κρικέλιν δακτυλίδιον»
καὶ Μαχαιρ. 1, 84 (ἐκδ. R. Dawkins, σ. 31). Ὁ τύπ. δα-
κτυλίδιον ἤδη εἰς Χρον. Μορ. Η, στ. 1866 (ἐκδ. J. Schmitt)
«Μὲ δαχτυλίδιον γὰρ χρυσὸν ἀθέως τὸν ρεβεστίτζειν»
Πβ. ἀρχ. οὐσ. δακτυλίδιον.

1) Ὁ δακτύλιος κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. Μελπιν. Σο-
λέτ. κ.ά.) Καλαβρ. (Γαλλικ. Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ. κ.ά.)
Καππ. (Ἀνακ. Μισθ. Σινασσ. κ.ά.) Πόντ. (Ἱμερ. Κοτύωρ.
Οἶν. "Οφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. (Χαβουτσ. κ.ά.):
Δαχτυλίδι χρυσὸ - διαμαντένιο - ἀσημένιο - μαλαματένιο
κοιν. Ὁμορφον βοῦναι δὲ δαχτυλίν δῆς νύφ-φης! Κῶς
Ἀντάμα μὲ τὸ δαχτυλίν ὁ γαμβρὸς κρεμ-μῆ μβρὸς 'ς
τὴ ν-νύφ-φη τσαὶ τοῦμβλες, βενέτικα, κωστανάνιντα φλουρ-
ξιά τσαὶ σταυρόμ-μαλαματένο Κάλυμν. Τὰ δαχτυλιδίτζια μβο-
ρεὶ νᾶναι ν-τζαὶ μαλαματένα τσαὶ βολυμένια αὐτόθ. Φορού-
σανε καὶ δαχτυλίδια ἀντίκες (μὲ ἀρχαίους δακτυλιολίθους)
Λέρ. Φουράει καλὸ δαχ'λίδ' "Ηπ. (Ζαγόρ.) "Εχ' τὰ δάχ'λα
γιομᾶτα δαχ'λιδία "Ηπ. (Παλάσ.) Οὐ νοννὸς τοῦ γαμπροῦ
παίρῃ τοῦ δαχ'λίδ' ἀπ' τοῦ γαμπροῦ καὶ τοῦ παρὰ 'ς τοῦ χέρ'
τ' 'ς νύφ'ς Σπερελλ. (Ἀχυρ.) Εἶχα τοῦ δαχ'λίδ' τ' πιθροῦ μ'
πού 'ταν πιθαμένους Μακεδ. Τὰ δάχ'λα τ' εἶνι γιομᾶτα
δαχ'λιδία Εὐβ. (Ἀκρ.) Χουρσὸ λαχτυλίδι (Ἀνακ.) "Εχ'
ἓνα δαχτυλίδ' 'ς σὸ χέριν ἀτ (Τραπ.) Μαλαματένεν - ἀση-
μένεν δαχτυλίδ' αὐτόθ. Ἐρέτθε ἓνα δαχτυλίδι τάσ' τὸν
ἄγιε (εὐρήκα ἓνα δαχτυλίδι μέσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν) Τσακων.
"Ορα ἓνα δαχκνλίδι 'π' ἔ, φαροῦ! (κοίταξε ἓνα δαχτυλί-
δι, ποῦ φορεῖ!) αὐτόθ. Ἡ μία (κόρη) τοῦ λέει, νὰ μοῦ φέ-
ρης ἓνα ὥραϊο δαχτυλίδι (ἐκ παραμυθ.) Ζάκ. Ἀκεὶ συμ-
φώνησαν κ' οἱ τρεῖς καὶ ἀφίνουνε ἀκεὶ πέρα τὰ δαχτυλίδια
(ἀκεὶ=ἐκεῖ ἐκ παραμυθ.) "Ηπ. (Μαργαρίτ.) Ἀποῦ πῖσ' ἀπ'
ν' πόρτα εἶνι ἓνα δαχ'λίδ' σκορνιασμένου (ἐκ παροιμιομ.)
Ἀλόνν. || Φρ. Μοῦ 'ρθε δαχτυλίδ' (ἐπὶ πλήρους ἐφαρμο-

γῆς ἐνδυμάτων, ὑποδημάτων, πέλων κ.ά.) Εὐβ. (Ψαχν.)
Συνών. φρ. Μοῦ 'ρθε κοῦτ'ι. Περνάει τὸ βόλ' ἀπ' τοῦ
δαχ'λίδ' (εἶναι ἄριστος σκοπευτῆς) Θεσσ. (Δομοκ.) Ἐβούλ-
λωναν τὸ δαχτυλίδι οἱ παλιοὶ (συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.)
Πελοπν. (Καλάβρυτ.) || Παροιμ.

Τὰ δαχτυλίδια ἂν πέσουνε, τὰ δάχτυλα 'πομένουν
(οἱ εὐπατρίδαι καὶ ἂν δυστυχίσουν, δὲν χάνουν τὴν εὐγένειαν
τῆς καταγωγῆς) Χίος. Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαχ. πολλὰχ.
Τσίτσιρος καὶ ἀνυπόλυτος καὶ δαχτυλίδια φορεῖ (ἐπὶ πτω-
χαλᾶζόνων) Ν. Πολίτ., Παροιμ. 4, 304. || Αἰνίγμ.

Δαχτυλίν πυρκαϊόν, | πυρκαϊόν καμαρωτόν,
ἀπὸ τὸν πύρρον ἐπ-πεσε, | ποτ-τέ του 'έν ἐροῖσεν
(ὁ ὄφις) Κύπρ.

Δαχτυλίδι λατρινό, | λατρινό, ξελατρινό,
χίλιους γκρεμοὺς γκρεμίζεται, | πέφτει τσαὶ δὲ τσατσίζε-
ται

(τὸ ποτάμι) Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) || Ἄσμ.

Νύφ-φη μου, πωὸς σὲ χτένισε ντζ'αὶ ποῦ 'ν' d' ἀποχτε-
νιδίτζια,
ποῦ τὰ γυρεῖτ' ὁ χρυσοφός, νὰ κάμη δαχτυλιδίτζια;
Λέρ.

Βάζ-ζει τὸ ἡλ-λιόμ βρόσωπο ν-γαὶ τὸ φενγάρι στηῖθος;
καὶ τὰ χαλικοπέτραδα κουμβιά καὶ δαχτυλιδίτζια
Νίσυρ.

Ὁ ἡλιος, ὅδε πρωτοβγῇ, λάβει 'ς τὸ πρόσωπό σου
καὶ δαχτυλίδια κάνουνε οἱ γι-ἄκρες τῷ μαλλίῳ σου
Κρήτ.

Αὐτὸ σοῦ στέλνω, χρυσικέ, ἓνα δραμάκι ἀσήμι,
νὰ φκεγάσης κούπα καὶ σταυρό, σταυρὸ καὶ δαχτυλίδι
Θεσσ. (Καρδίτσα.)

Βγάλ-λει ἀπ' τὸ ἄχτυλι τ-της ὁμορφον ἄχτυλίδι,
'ς τὰ χεῖλη της τὸ πόσυρε καὶ ὅξω βγαίν-ν' ἡ ψυχὴ της;
Κάσ.

Τ' ἀνάστημά της τὸ ψηλὸ νὰ 'ναι σὰν κυπαρίσσι,
νὰ 'χη κορμάκι ἀγγελικὸ καὶ μέση δαχτυλίδι
Πελοπν. (Λακων.)

"Εναν ὁμορφο Φραγκάκι, | ποῦ 'ρτε μ-μὲ τὸ παμποράκι
καὶ φορεῖ χρουσι κ-καδένα, | ἄχτυλία γαμαντένα
Κάρπ. β) Ὁ δακτύλιος ἀρραβῶν κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ.
κ.ά.) Τσακων. (Χαβουτσ.): "Εδωσαν λόγο καὶ τὸ Σάββα-
το βράδυ θὰ βάλουν τὰ δαχτυλίδια κοιν. Φορεῖ δαχτυλίδι,
εἶναι ἀρραβωνιασμένη Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Γιατί φορεῖς
δαχτυλίδι; Παντρεύτηκες καὶ δὲν τῷμαθα; Πελοπν. (Τρι-
φυλ.) || Φρ. Ἀλλάξανε - περάσανε - βάσανε δαχτυλίδια
(ἡρραβωνίσθησαν) κοιν. "Εδωκα δαχτυλίδι (ἡρραβωνίστην)
Κρήτ. "Εθνηκαν δαχτυλίδι (συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.)
(Χαλδ.) Ἀλλάξαν δαχ'λιδία (συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.)
Θάσ. Τσ' ἔδωσι δαχτ'λίδ' (συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.) Εὐβ.
(Ἀκρ.) Πάω τὸ δαχτυλίδι (ἀρραβωνίζομαι) Ζάκ. Γένουνδι
μὲ τοῦ καλὸ τὰ συμβάσματα καὶ ἀλλάζιτι τὰ δαχ'λιδίτζια (συ-
βάσματα = οἱ ἀρραβῶνες) Θεσσ. (Ἀνατ.) Ρίχνω τὸ δαχτυ-
λίδ' (διαλύω τὸν ἀρραβῶνα) "Ηπ. "Εκλωσεν τὸ δαχτυλίδ'
(συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.) Χαλδ. Θὰ μᾶς γυρίσουν πίσον
τὸ δαχτ'λίδ' (θὰ ἀθετήσουν τὴν ὑπόσχεσίν των) Μακεδ.
(Λακκοβ.) || Παροιμ.

Τὸ δαχτυλίδι βάζοντας καὶ ἡ καρδιά γέροντας
(ὁ ἀρραβωνιζόμενος καθίσταται σώφρων ἐγκαταλείπων τὴν
προτέραν ζωηρότητα) Αἰγίν. || Ἄσμ.

Ζητ' ἄωρος τῆς νιᾶς φιλή κ' ἡ κόρη ἄχτυλί
Κάρπ.

Κ' ἡ ἀρραβῶνα, πόρριξε, κομπὶ καὶ δαχτυρίδι,
 'ς τὸ δαχτυρίδι νὰ πατῇ καὶ 'ς τὸ κομπὶ νὰ παίξῃ
 "Ηπ. Συνών. βέρεα. 2) 'Ο κρίκος, ὁ δακτύλιος τῆς ἀγκύρας
 Ναύστ. β) Στρόφιον ἐκ ξύλου, συνήθως λύγου, χρησιμοποιού-
 μενον διὰ τὰ ἀναδρομικὰ ἱστία τῶν πλοίων Λ. Παλάσκ.,
 Λεξ. ναυτ. ὅρ. γ) 'Ο σιδηροῦς δακτύλιος, ὁ συγκρατῶν τοὺς
 δύο βραχίονας τῶν ξυγκλῶν τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ Πελοπν.
 (Περιθώρ.) δ) 'Ο μετάλλινος ἢ ξύλινος δακτύλιος, ὁ καλύ-
 πτων τὸν ἄξονα μηχανῆς, διὰ νὰ προστατεύῃ αὐτὸν ἐκ τῆς
 τριβῆς Εὐβ. (Ψαχν.) κ.ά. ε) Σιδηροῦς δακτύλιος χρησιμεύων
 κατὰ τὴν ἐνωσιν σωλήνων διὰ τὴν σύνδεσιν Ναύστ. Συνών.
 μοῦφα. στ) 'Εκάστη ἐκ τῶν πετρῶν, αἱ ὁποῖαι κτίζονται
 εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς κρεμαστῆς τοῦ ὑδρομύλου καὶ λελαξεν-
 μέναι εἰς τὸ κέντρον κυκλικῶς σχηματίζουν σωληνοειδῆ αὐ-
 λακκα, διὰ τοῦ ὁποῖου διέρχεται τὸ θέτον εἰς κίνησιν τὸν μύλον
 ὕδωρ 'Ικαρ. ζ) Εἶδος κόμβου Α. Σακελλαρ., 'Εγχειρ. Ἀρμεν.,
 83. η) Σιδηροῦς δακτύλιος χρησιμοποιούμενος εἰς τὴν ὑα-
 λουργίαν Σὺρ. 3) 'Η παιδιὰ δαχτυλιδάκι 2, τὸ ὅπ.
 βλ., Στερελλ. (Σιβίστ.) β) Παιδιά, καὶ τὴν ὁποίαν οἱ παῖκται
 καθήμενοι πέριξ τραπέζης, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑπάρχει σωρὸς
 ἀλεύρου καὶ εἰς τὴν κορυφὴν αὐτοῦ δακτύλιος, ἀφαιροῦν διὰ
 ξυλαρίου, ἕκαστος μὲ τὴν σειρὰν του, μέρος τοῦ ἀλεύρου
 προσπαθοῦντες νὰ ἀποφύγουν τὴν κατάρριψιν τοῦ δακτυλίου.
 'Ο καταρρίπτων αὐτὸν ὑποχρεοῦται νὰ συλλάβῃ τοῦτον διὰ
 τῶν ὀδόντων, ἐπιχειρῶν δὲ τοῦτο ἀλευροῦται εἰς τὸ πρόσω-
 πον προκαλῶν οὕτω τὴν θυμηδίαν τῶν συμπαικτῶν του Τῆλ.
 γ) Παιδιά, κατὰ τὴν ὁποίαν ἕκαστος τῶν συμπαικτῶν ὑπο-
 χρεοῦται νὰ συλλάβῃ διὰ τῶν ὀδόντων δακτύλιον ἢ ἄλλο
 ἀντικείμενον βυθιζόμενον ἐντὸς λεκάνης πλήρους ὕδατος
 "Ηπ.

δαχτυλίδισμα τό, Κέρκ.

'Εκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. δαχτυλιδίζω

'Ο ἀρραβῶν, ἡ μνηστεία. Συνών. ἀρραβωνάδια,
 ἀρραβωνας 3, ἀρραβωνιά 1, ἀρραβωνία-
 ση (βλ. εἰς λ. ἀρραβωνίασι), ἀρραβωνίασμα,
 σύβασμα, χαρίτωμα.

δαχτυλιδίτσα ἡ, Πόντ. (Οἶν. κ.ά.) δαχτυλιδίκα Πόντ.
 ("Οφ.)

'Εκ τοῦ οὗς. δαχτυλίδι, διὰ τῆς παραγωγ. καταλ.
 -ίτσα.

Δαχτυλιδάκι 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

δαχτυλιδόβουλλα ἡ, Κρήτ.

'Εκ τῶν οὗς. δαχτυλίδι καὶ βούλλα.

'Η διὰ πυρακτωμένου σιδηροῦ κρίκου σχηματιζομένη
 ἐπὶ τῆς παρειᾶς τῶν αἰγοπροβάτων σφραγίς, σχήματος δα-
 κτυλίου.

δαχτυλιδόβουλλος ἐπίθ. ἀμαρτ. Θηλ. δαχτυλιδό-
 βουλλη Κρήτ.

'Εκ τοῦ οὗς. δαχτυλιδόβουλλα.

'Επὶ αἰγοπροβάτων, ὁ φέρων ἐπὶ τῆς παρειᾶς δαχτυ-
 λιδόβουλλα, τὸ ὅπ. βλ.

δαχτυλιδοδίνω ἀμαρτ. ἀχτυλοῖν-νω Κάρπ. 'αχτυλο-
 ῶν-νω Κάρπ.

'Εκ τοῦ οὗς. δαχτυλίδι καὶ τοῦ ρ. δίνω, παρὰ τὸ
 ὅπ. καὶ τύπ. δώνω.

Λίδω δακτύλιον ἀρραβῶνα, ἀρραβωνίζομαι: Ἄσμ.

"Ηπιασε κ-καὶ τὸ χέριμ-μον κ' ἐγλυκοφίλησέ-το
 κ' ἑαχτυλιοώκαμε κ-κ' ἑαχτυλιοπήρα.

δαχτυλιδοπαίρνω ἀμαρτ. 'αχτυλοπαίρνω Κάρπ.

'Εκ τοῦ οὗς. δαχτυλίδι καὶ τοῦ ρ. παίρνω.

Λαμβάνω δακτύλιον ἀρραβῶνα: Ἄσμ.

"Ηπιασε κ-καὶ τὸ χέριμ-μον κ' ἐγλυκοφίλησέ-το
 κ' ἑαχτυλιοώκαμε κ-κ' ἑαχτυλιοπήρα.

Συνών. δαχτυλιδώνομαι, διὰ τὸ ὅπ. βλ. δαχτυ-
 λιδώνω.

δαχτυλιδόπετρα ἡ, κοιν. δαχτυλιόπετρα Κῶς Λέρ.
 Νίσυρ. Ρόδ. Τῆλ. κ.ά. βαχτυλιόπετρα Κάρπ. Κάσ. δαχτυ-
 λιδόπετρα Τένεδ. δαχτυλιδόπιτρα Θράκ. ('Αδριανούπ. Αἰν.)
 δαχτυλιδόπιτρα Θάσ.

'Εκ τῶν οὗς. δαχτυλίδι καὶ πέτρα. Πβ. τὴν εἰς
 Σομ. λ. δακτυλιδόπετρα.

1) Δακτυλιόλιθος κοιν.: Τὸ δαχτυλίδι ποὺ τῆς χάρισε, ἔχει
 διαμαντένια δαχτυλιδόπετρα. Δαχτυλιδόπετρα σκαλιστὴ-
 ἀσκάλιστη κοιν. 'Ετῆνὰ ποὺ 'σκαβτξε 'ς τὸ χωράφιν, ἠύρε
 μ-μιάδ-δαχτυλιόπετραν ἀνδία (=ἀρχαία) Κῶς. "Εκαμε δα-
 χτυλιδία κ' ἔβαλὲν δὼς δαχτυλιόπετρες Νίσυρ. || Ἄσμ.

Μαργαριτὰρι στροντζυλὸν εἶναι ν-δὸ πρόσωπό σ-σου
 τσαὶ δτξγὸ δαχτυλιδόπετρες οἱ κόρες τῷ μ-ματιῷ σ-σου
 Ρόδ. Τῆλ.

Σύρμα 'ναι, διαολόπιστη, οἱ τρίχες τῷ μ-μαλ-λιῷ σ-σου,
 χρουσές βαχτυλιόπετρες οἱ κόρες τῷ μ-μαδιῷ σ-σου
 Κάρπ.

"Ασπρη λαβάδα τῷφ Φωτῷ, βίτσα τῶν ἀρχοδάδω,
 χρυσῇ δαχτυλιδόπετρα τῷ νιῷ πρματεντάδω
 Κρήτ. β) 'Ο πολύτιμος λίθος Θάσ. Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ.
 (Σφακ.) —Λεξ. Αἰν.: Φρ. Μουρέ, δαχτυλιδόπιτρα ἀπού 'ν'
 κι αὐτός! (ἐπὶ εὐφυῶν καὶ ἐπιτηδείων) Θάσ. Συνών. φρ.
 Εἶναι μιὰ ἀντίκα! εἶναι μιὰ μάγκα!

δαχτυλιδοπόδης ἐπίθ. Κρήτ.

'Εκ τῶν οὗς. δαχτυλίδι καὶ πόδι.

'Επὶ αἰγοπροβάτων, ὁ ἔχων κατὰ τὸ τρίχωμα ζώνην λευ-
 κὴν περὶ τὴν κνήμην, ἐν εἴδει δακτυλίου.

δαχτυλιδόπουλο τό, ἀμαρτ. δαχτυλιδόπ'λον Πόντ.
 δαχτυλιδόπον Πόντ. ("Οφ. Τραπ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ Βυζαντ. οὗς. δαχτυλιδόπουλον.

Δαχτυλιδάκι 1, τὸ ὅπ. βλ.

δαχτυλιδόστομα τό, ἀμαρτ. δαχτυλιδόστομο Θράκ.

'Εκ τῶν οὗς. δαχτυλίδι καὶ στόμα.

Τὸ στρογγύλον ὡς δακτυλίδιον, τὸ ὠραῖον στόμα: Ἄσμ.
 Φέρε τ' ἀχέλι σου κοντὰ καὶ γλυκοφίλησέ με
 κι ἀπ' τὸ δαχτυλιδόστομό σ' δυὸ λόγια μίλησέ με.

δαχτυλιδόστομος ἐπίθ. Ζάκ. Κέρκ. ('Αργυρᾶδ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ οὗς. δαχτυλιδόστομα.

'Ο ἔχων μικρὸν στόμα καὶ στρογγύλον ὡς δακτυλίδιον,
 κυρίως ἐπὶ γυναικῶν, ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Καλὴ σου νύχτα, μάτια μου, καλὴ σου αὐγή, ψυχὴ μου,
 καλὰ σου ξημερώματα, δαχτυλιδόστομή μου!

Ζάκ.

Δὲν ἔχω ἰδοῦν τὰ μάτια μου τέτεια μαυροματοῦσα,
 τέτεια δαχτυλιδόστομη καὶ γαιτανοφρυδοῦσα

Κέρκ. ('Αργυρᾶδ.)

